

Nr 512

Av herr **Christenson** i Malmö, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition, nr 66, med förslag till förordning angående ändring i förordningen den 21 december 1945 (nr 823) om nöjesskatt.*

I proposition nr 66 föreslås bl. a. vissa lättnader i nöjesskattningen. Förslaget bygger i stort sett på ett av 1954 års nöjesskatteutredning framlagt betänkande. Departementschefen har inte i alla delar följt utredningens förslag. När det gäller biografbeskattningen föreslås bl. a. att en proportionell skattesats om 38 procent skall införas i stället för den nuvarande progressiva skatten för biografafföreställningar. Utredningen har föreslagit en motsvarande omläggning av biografnöjesskatten men med en skattesats av 35 procent samt införande av en ny form för stöd åt svensk filmproduktion, det s. k. producentandelssystemet. Förslaget om införandet av producentandelssystemet bör bli föremål för nya överväganden av statsmakterna.

Statsmakterna har skärpt beskattningen av biografafföreställningarna rätt kraftigt. 1945 utgick nöjesskatten med 15 procent på bruttopriset för varje biljett, om priset inte översteg 1 krona, och eljest med 15 procent på första kronan av biljettpriset samt 30 procent på den överskjutande delen därav. För att uppnå en överbalansering av budgeten för budgetåret 1948/49 beslöts vid 1948 års riksdag vissa skärpningar av den indirekta beskattningen, däribland nöjesskatten på biografafföreställningar. Som en följd därav höjdes skattesatserna till 30 respektive 45 procent, och beträffande fördelningen av biografnöjesskatten infördes den ändringen att tre fjärdedelar av densamma skulle tillfalla staten och en fjärdedel vederbörande kommun.

Vid 1951 års riksdag infördes bestämmelser om särskilt bidrag till producent av svensk film, vilket bidrag f. n. utgår i form av återbäring med viss procent — 20 procent för svartvit och 35 procent för färgfilm — av statens andel av nöjesskatten för biografafföreställning, vid vilken bidragsberättigande film visas.

Frågan om sänkning av biografnöjesskatten har aktualiserats genom krisen bland landsortsbiograferna. När den svenska televisionsverksamheten kommer i gång kan man befara en allmän nedgång i intäkterna på biograf-

biljetter. I de länder, där man har en mångårig erfarenhet av televisionsprogrammets inverkan på biografbesöken, har det visat sig att biobesöksfrekvensen minskat de första åren ända till 20—25 procent.

I England och Frankrike har biografskatten varit föremål för upprepade skattesänkningar. I Frankrike var skatten sålunda i genomsnitt 43 procent år 1946 men år 1955 endast 32 procent. Liknande skattereduceringar har gjorts i England, där skatten på biografföreställningar nu utgår med 31,3 procent. I England förberedes ytterligare sänkning av biografskatten.

En etappvis sänkning av biografskatten synes vara motiverad. I stället för den nuvarande progressiva skatteskalen föreslås därför införande av en enhetlig skattesats om 35 procent. Höjningen av biljettpriserna under 1956 torde tillföra statskassan ytterligare ca 6 milj. kronor per år. En fortsatt hård beskattning kan förorsaka minskad produktion och kvalitetsförämring av svensk film.

När det gäller gränsdragningen mellan teaterföreställningar och revyer har i remissyttrandena över nöjesskatteutredningens betänkande särskilt från länsstyrelsernas sida uttalats farhågor för tolkningssvårigheter. En närmare bedömning av program och repertoar kommer att bli nödvändig för att avgöra hur en nöjeställning av ifrågakarande art skall behandlas i nöjesskattehänseende. Ett flertal länsstyrelser anser att vissa revy-föreställningar kan likställas med teaterföreställningar, vilket borde medföra att de skulle befrias från nöjesskatt.

Länsstyrelsen i Kalmar län uttalar sålunda, att det inte torde kunna förnekas, att revyn har ett visst samhällsintresse genom att den ofta speglar tidens ansikte, enkannerligen dess lyten, och genom sitt ofta karikerande sätt att återge och belysa dagens händelser kan ge publiken en tankeställare och sätta problem under debatt. I den allmänna meningen, heter det vidare, torde revyn jämföras med teatern och betraktas såsom teaterverksamhet.

Länsstyrelsen i Malmöhus län menar att revyn är en mönstring av aktuella händelser och personer, ofta med satirisk udd. I detta avseende kan revyn därför jämföras med en teaterföreställning, där en samhällssatirisk pjäs står på programmet. Man kan icke utan vidare hävda, att teaterföreställningar har större kulturellt och konstnärligt värde än revyn.

Tanken att likställa revyer och teaterföreställningar omfattas även av flera intresseorganisationer, bl. a. LO och TCO. Fackorganisationen Svenska teaterförbundet anför i detta sammanhang att nöjesskatten bidrar till svårigheterna att uppnå rimlig ekonomisk trygghet för de i teaterverksamheten engagerade. I de nordiska länderna har utvecklingen gått mot ett borttagande av nöjesskatten för teaterverksamhet. I Danmark tas skatt ut endast för varietéer och kabareter, som i regel försiggår i samband med restaurangrörelse.

En avsevärd förenkling av problemet skulle vara att revyer jämställdes med teaterföreställning.

Under åberopande av vad som ovan anförts hemställes,

att riksdagen måtte antaga följande förslag till förordning om nöjesskatt, såvitt angår nedan angivna paragrafer i det av Kungl. Maj:t framlagda förslaget.

Propositionens förslag

Motionärens förslag

§ 3.

Nöjesskatt utgår för följande slag av nöjestillställningar, nämligen

a) revy-, kabaret- och varietéföreställning.

§ 7.

Nöjesskatten utgår med 15 procent å bruttopriset för varje biljett, inberäknat skatten; dock att för biograf-föreställning nöjesskatten utgår med 38 procent å nämnda pris.

§ 3.

Nöjesskatt utgår för följande slag av nöjestillställningar, nämligen

a) kabaret- och varietéföreställning.

§ 7.

Nöjesskatten utgår med 15 procent å bruttopriset för varje biljett, inberäknat skatten; dock att för biograf-föreställning nöjesskatten utgår med 35 procent å nämnda pris.

Stockholm den 8 mars 1957

Carl Christenson
Malmö